

Univers finit

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Demult mi-am înfipt rădăcina în lutul
Fertil și albastru al inimii tale,
Și azi, ca și-atunci, re trăiesc începutul,
Și-acum mai ascund nemurirea-n petale.

Când seva luminii se-așterne pe filă
Scriind metaforic trecutul, geneza,
Văd îngeri tăcuți culegând clorofilă
Din mugurii verzi ce-și expun diegeza.

Cândva-n viitor o să fim două slove
Pe-un câmp neatins de războinicul Marte,
Cu plase de fluturi vânam supernove
Să-nchidem întreg universu-ntr-o carte.

- Și-acum mai frământ între palme aluatul
Din care, într-o zi, rotunjeam prima pâine,
Atunci am aflat cât de dulce-i păcatul...
Iubito, nu-ți cer decât ziua de mâine

Pe pragul luminii s-o-ncepi lângă mine
Brodând cu mătăsurile albastre destinul,
Că timpul e-un val care nu ne-apartine,
Hai, toarnă-l în cupe,-ndulcește-l cu vinul

Din buzele tale pe care tăcerea
Pecetea cuvântului alb n-o va pune,
Vorbește-mi de zeii ce-și neagă puterea
Știind c-amandoi împlinim o minune.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș